

Въ литературата интересътъ къмъ формата обикновено прѣдхожда тоя къмъ съдържанието. Така и първитѣ наши стихотворци се примамватъ най-напрѣдъ отъ новия начинъ на изразъ, безъ да имъ е той достатъчно потрѣбенъ и безъ да го познаватъ. Тѣ пишатъ стихове за каквото имъ хрумне и както имъ хрумне: ту „стихове пиитически“ за св. Богородица, ту безкрайно дълги любовни пѣсни или стихотворения за нѣкое алилодидактическо училище. „Поезията“ ни прѣди Чинтуловъ се прѣдставя главно отъ случайни опити за стихотворство, неинтересни сами по себе си и малко важни въ историколитературно отношение. Като се почне съ „Одата на Софрония“ отъ Д. Попски (1813) и се свърши съ стихотворенията на К. Огняновичъ въ неговия „Забавникъ“ (за 1845 лѣто) — всичко отъ това врѣме е налучкване да се намѣри стихотворна техника за изразъ и на най-прозаични разкази и размисли. Въ това налучкване има всички елементи на обикновеното стихотворство: рима, ритъмъ, еднакво число срички, но тия елементи сж забъркани отъ липсата на непосредно поетическо чувство и технически знания. Нагаждатъ се рими — повече за окото — налучква се ритъмъ и еднакво число срички и се нижатъ стихове, еднакво безплодни въ всѣко отношение. Тукъ-тамъ случайно се покаже стихъ, само загатващъ за поетиченъ подтикъ, но и той тъне въ непроумѣната техника и безсмисленото съдържание. Общо казано — на първитѣ ни стихотворци липсва: поетическа дарба, подкрѣпена отъ познаване на добри чужди образци. Първитѣ ни стихотворци не бѣха поети, а и гръцкитѣ или сръбски стихотворения, които имъ бѣха извѣстни, не можеха да ги насочатъ къмъ давана началото на нашата сѣщинска поезия. И затова лутания имъ не изведоха на правиленъ пѣтъ, и не съ тѣхъ се свързватъ посетитѣ истинскитѣ наши поетически творби въ размѣрена рѣчь. Независимо отъ тия лутания въ 1845 се яви поемата на